

ARTUR LIS

KONFERENCJA NAUKOWA:
„BŁOGOSŁAWIONY WINCENTY KADŁUBEK
I JEGO DZIEDZICTWO”
OPATÓW, 17 CZERWCA 2009 R.

W dniu 17 czerwca 2009 r. w siedzibie Starostwa Powiatowego w Opatowie odbyła się konferencja naukowa nt. „Błogosławiony Wincenty Kadłubek i jego dziedzictwo” – w ramach cyklu Tajemnice Ziemi Opatowskiej. Organizatorami spotkania byli: Starostwo Powiatowe w Opatowie, Stowarzyszenie Inicjatyw Geodezyjnych i Kartograficznych „Geocentrum” oraz Katedra Historii Powszechnej Wieków Średnich Katolickiego Uniwersytetu Lubelskiego Jana Pawła II.

Patronat naukowy nad konferencją objął Rektor Katolickiego Uniwersytetu Lubelskiego Jana Pawła II, zaś patronat honorowy Biskup Diecezji Sandomierskiej. Inicjatorem zorganizowania tej „uczty intelektualnej” był piszący te słowa.

Tematem konferencji były rozważania wokół pierwszego polskiego uczonego, syna ziemi opatowskiej, kronikarza, biskupa, cystersa – bł. Wincentego Kadłubka (około 1160-1223). Możemy wyróżnić trzy grupy podejmowanych przez prelegentów zagadnień: 1) człowiek i dzieło; 2) pośmiertny kult i legenda; 3) w stronę kanonizacji.

Sesję rozpoczęła uroczysta msza św. w kolegiacie św. Marcina w Opatowie pod przewodnictwem ks. bp. dr. Edwarda Frankowskiego. Następnie wszyscy uczestnicy konferencji udali się do siedziby Starostwa Powiatowego w Opatowie. Do tego miasteczka o bogatej historii przybyli przedstawiciele wielu dyscyplin naukowych. Największą grupę uczestników stanowili historycy, nie zabrakło również teologów, znawców literatury, historyków sztuki oraz prawników.

Podczas uroczystej inauguracji sympozjum naukowego uczestników konferencji przywitał starosta opatowski Kazimierz Kotowski. Wśród dostojnych gości znaleźli się reprezentanci: Kapituły Kolegiackiej w Opatowie, Kapituły Katedralnej w Sandomierzu, Ojców Cystersów z Jędrzejowa, a także księży z parafii Dekanatu Opatowskiego i Klimontowskiego. Nie zabrakło także władz samorządowych, stowarzyszeń i organizacji, mediów oraz licznie zgromadzonych mieszkańców ziemi opatowskiej.

Słowa powitania wygłosił także dr hab. Leszek Wojciechowski, prof. KUL, kierownik Katedry Historii Powszechnej Wieków Średnich KUL. Przywitał gości, pracowników naukowych i referentów oraz podkreślił konieczność podejmowania badań nad historią dziejów Polski w „Kronice” mistrza Wincentego, a także jego myślą i nauką. Otwarcia obrad dokonał ks. prałat Czesław Murawski, dziekan Kapituły Katedralnej w Sandomierzu.

Wobec ograniczeń wynikających z charakteru sprawozdania, niemożliwe jest omówienie wszystkich kwestii poruszonych w ramach wystąpień mających miejsce podczas sympozjum, stąd przedstawione zostaną (z konieczności wybiórczo) najistotniejsze zagadnienia podejmowane podczas spotkania.

W pierwszym referacie pt. „Proces kanonizacyjny Wincentego Kadłubka (geneza, dotychczasowy przebieg i wymogi prawne dla jego kontynuacji)” mgr Artur Lis scharakteryzował drogę na ołtarze błogosławionego. Prelegent zaznaczył, iż: „kanonizacje są obecne w Kościele od samego początku. Podczas wieków zmienił się formalny sposób dawania świadectwa o świętości, podczas gdy jego istota pozostała niezmienna. Kanonizacja dotyczy życia moralnego Kościoła, święty jest czczony nie tylko jako ten, kto z całą pewnością jest zbawiony, ale także, jako godny naśladowania przykład życia chrześcijańskiego. W rozumieniu prawa kanonicznego kanonizacja jest ostatecznym aktem papieskim, przez który sługa Boży, zaliczony uprzednio do błogosławionych, zostaje wpisany do katalogu świętych, któremu papież poleca oddawać kult publiczny kościelny należny osobom świętym”. Następnie podkreślił, iż sprawa ewentualnej kanonizacji bł. Wincentego należy do spraw dawnych. Obecnie w Instrukcji Kongregacji Spraw Kanonizacyjnych o prowadzeniu dochodzenia diecezjalnego lub eparchialnego w sprawach kanonizacyjnych *Sanctorum Mater* (17 maja 2007 r.) – art. 30 § 1. stanowi: „Sprawa jest dawna, gdy dowody dotyczące cnót *in specie* lub męczeństwa sługi Bożego są oparte wyłącznie na źródłach pisanych, kiedy brakuje świadków naocznych na temat heroicznego cnót lub męczeństwa sługi Bożego”. W tymże postępowaniu zachodzą następujące, niedające się opuścić warunki: 1) doniosłość sprawy dla Kościoła, 2) aprobaty cnót heroicznych, gdyż nie było jej przed beatyfikacją, 3) aprobaty cudu i sławy cudów. Na koniec prelegent postulował przeprowadzenie pogłębionych studiów historyczno-krytycznych nad uzupełnieniem pozycji o życiu i cnotach Wincentego. Następnie po ewentualnym orzeczeniu cnót heroicznych błogosławionego należy przeprowadzić aprobatę jednego cudu dokonanego po confirmacji kultu i dopiero wtedy zmierzać do kanonizacji.

Drugi referat konferencji wygłosił dr Maciej Zdanek (IH PAN) pt. „Początki kultu mistrza Wincentego Kadłubka w późnym średniowieczu”. Uczony ten zaczął od słów: „Datowanie początków kultu mistrza Wincentego stanowi poważny problem, z powodu braku odpowiednich przekazów źródłowych. Stąd w sprawie początków kultu mistrza Wincentego funkcjonują w polskiej historiografii dwie opinie wzajemnie się ścierające. Jedna ma korzenie hagiograficzne, sytuuje początki kultu już w momencie śmierci mistrza Wincentego – jednakże robi to trochę na wiarę, gdyż nie mamy bezpośrednich przekazów źródłowych, które pozwoliłyby nam taki kult jednoznacznie stwierdzić. Druga opinia hiperkrytyczna odrzuca wszelkie przekazy, które mówią o bardzo długiej tradycji szczególnej pobożności mistrza Wincentego”. Idąc dalej, Zdanek przypomina, że już mistrz uniwersytecki Jan z Dąbrowki w pierwszej poło-

wie XIV wieku pisząc komentarz do „Kroniki polskiej”, nazywa Wincentego „prawdziwym czcicielem pokory”. Następnie w annalistyce małopolskiej przed Długoszem spotykamy określenie Wincentego jako „rycerza Chrystusowego”, a on sam dysponował już długą tradycją o świątobliwym mężu. Prelegent polemizuje z tezą o niedostępności dla pielgrzymów grobu Wincentego do soboru trydenckiego, o czym świadczą pochówki możnych wewnątrz świątyni (już w XIV wieku kasztelana krakowskiego Radosława z Mstyczowa) i dokument z 1448 r., zezwalający na wejście kobiet za cenzurę zakonną podczas świąt. Badacz ten wskazał na ogromną wartość pism beatyfikacyjnych Wincentego z XVIII wieku, które zawierają niepublikowane pisma z około 1480 r., których autorem był nowicjusz Jakub, identyfikowany z późniejszym przeorem Jakubem Wojewódkim – zawierające informacje o kulcie Kałużka. Kolejnym świadectwem jest obraz datowany na 1488 r., ukazujący na drugim tle Wincentego z aureolą. Konkludując, Maciej Zdanek podkreślił: „W świetle tych zebranych okrucich źródeł, możemy powiedzieć, że już w XIV wieku i to na początku tego stulecia postać Wincentego opisywano w perspektywie wyjątkowej pobożności, a w pierwszej połowie XV wieku umocniła się opinia o jego wyjątkowej świątobliwości, od drugiej połowy XV wieku kult został mocno akcentowany na zewnątrz w samym konwencie jędrzejowskim, a w XVI wieku nabrał charakteru publicznego”.

Kolejny referat, w imieniu mgr. Wojciecha Zwierzchowskiego (Jędrzejów), wygłosił mgr Artur Lis (KUL Stalowa Wola). Treść odczytu dotyczyła „Kultu błogosławionego Wincentego Kałużka w czasach nowożytnych i współczesnych”. Autor referatu zaznaczył, iż postulat wyniesienia Wincentego na ołtarze przez Stolicę Apostolską w 1762 r. poparli biskupi polscy i senat Rzeczypospolitej. Prowadzony od 1761 r. proces apostołski, po uzupełnieniu materiału dowodowego, zakończył sufragana krakowski Franciszek Potkański dekretem z 22 września 1762 r., stwierdzającym istnienie kultu Wincentego od wieków. Dnia 18 lutego 1764 r. papież Klemens XIII wydał dekret potwierdzenia kultu (*confirmatio cultus*), a 9 czerwca zezwolił na odprawianie mszy św. ku czci bł. Wincentego i odmawianie oficjum brewiarzowego w diecezji krakowskiej i zakonie cystersów. Z kolei charakteryzując kult mistrza Wincentego w XX wieku, przypomniano uroczystości Jubileuszu 200 rocznicy beatyfikacji Wincentego w sierpniu 1964 r., kiedy to cały Episkopat Polski zjechał do Jędrzejowa. Prymas Stefan Wyszyński wygłosił wówczas kazanie, ukazując Wincentego jako wychowawcę narodu polskiego; a celebrze odprawionej w wigilię uroczystości przewodniczył metropolita krakowski Karol Wojtyła, który w wydanym z okazji tej rocznicy liście pasterskim nazwał Kałużka ojcem kultury polskiej. Zaakcentowano, iż uroczystości obchodzono także kolejne jubileusze: 750. rocznicę przybycia Mistrza Wincentego do Jędrzejowa (1218-1968) oraz 750-lecie śmierci bł. Wincentego (1223-1973). Prelegent wysoce uwydatnił działalność ośrodka postulacyjnego przy klasztorze oo. Cystersów w Jędrzejowie w sprawie kanonizacji bł. Wincentego Kałużka.

Z ogromnym uznaniem uczestników sympozjum spotkało się wystąpienie ks. kan. mgr. Jerzego Siary (Włostów) pt. „Żywy kult błogosławionego Wincentego w parafii Włostów”. Referent zaznaczył, że w środowisku parafialnym przechowywana jest tradycja fundacji kościoła przez Piotra Włostowica i chrztu w tymże kościele bł. Wincentego. Pierwsze wzmianki potwierdzające kult mistrza Wincentego dotyczą okresu zatwierdzenia kultu (1764 rok). Otóż wiemy, że w parafii Włostów istniał ołtarz

poświęcony Wincentemu za probostwa Antoniego Rozenwalda. Następnie stwierdza, że największe starania o rozwój kultu bł. Wincentego w parafii położył ks. Wincenty Jaworski. To z jego inicjatywy w 1840 r. malarz Jan Rybkowski ozdobił kaplicę św. Wojciecha obrazem ku czci Wincentego Kadłubka. Gdy w 1845 r. (11-12 października) odbywało się przeniesienie do katedry sandomierskiej części relikwii Wincentego, jednym z miejsc oddania im czci był kościół włostowski. Obecnie każdego roku w drugą sobotę, niedzielę i poniedziałek października obchodzi się uroczystości odpustowe ku czci bł. Wincentego. Odpust poprzedzony dziewięciodniową nowenną do błogosławionego, rozpoczyna się przeprowadzeniem z kaplicy cmentarnej do kościoła figury bł. Wincentego. Przez cały okres nowenny i odpustu relikwie bł. Wincentego podawane są wiernym do ucałowania. W sobotę odbywa się uroczysta procesja z kościoła włostowskiego do Karwowa. Idąc dalej, prelegent scharakteryzował miejsca i przedmioty związane ze szczególnym kultem błogosławionego, tj. kamień z odciskami Wielkiego Rodaka, figury przydrożne (z 1909 i 1919 r.) oraz cudowne źródło. Na zakończenie ks. Jerzy wspomniał: „W ostatnich latach zintensyfikowaliśmy starania o kanonizację bł. Wincentego Kadłubka. 29 września 2003 r. byłem na audiencji u Ojca Świętego Jana Pawła II, który z dużym zainteresowaniem wysłuchał mojej relacji o modlitwie w każdą drugą niedzielę miesiąca w intencjach rychłej kanonizacji Błogosławionego. Papież ucieszył się tymi informacjami i udzielił mi apostolskiego błogosławieństwa na dalsze starania o chwałę świętych dla Wincentego”.

Dr hab. Jan Ptak (KUL JPII) zaprezentował referat pt. „Wojny w «Kronice» mistrza Wincentego”. Po przedstawieniu szeregu rozważań nad pojęciem wojny w średniowieczu prelegent przybliżył problematykę obrony ojczyzny i patriotyzmu w ujęciu mistrza Wincentego. Ptak stwierdził, iż w „Kronice” mamy elementy definiujące wojnę sprawiedliwą, tj. 1) słuszny cel (walkę o sprawiedliwość), 2) prowadzenie wojny przez uprawniony podmiot. O czym świadczą słowa: „Chwałę odwagę, zaciekłości nie pochwalam, chyba że coś popełniono z gorliwego starania o sprawiedliwość, a nie z uczucia nienawiści lub jakiejś pychy. Nie jest grzechem zabicie człowieka z obowiązku, nie jest winien zabójstwa żołnierz, który zabija człowieka posłuszny władzy” [Ks. III, 7, s. 120]. Dodatkowo mówca podniósł występującą w dziele Wincentego krytykę wojen domowych: „O świętokradcze, o bezbożne, o żałosne starcia tego widowisko. Tutaj ani syn ojcu nie okazuje uszanowania, a ojciec niepomny jest syna; brat nie poznaje brata ani krewny krewniaka, powinowaty powinowaczonego, nie zna związek związku, a owa święta więź duchowego spowinowacenia siebie samą zapoznaje: wszyscy, bez żadnego wyboru, wzajem się zabijają w zamęcie rzezi” [Ks. IV, 23, s. 246].

Podczas przerwy uczestnicy konferencji mogli zwiedzać Muzeum Geodezji i Kartografii w Opatowie, jak również specjalną wystawę ikonografii bł. Wincentego Kadłubka w sztuce. Była to także doskonała okazja do dyskusji i wymiany poglądów przy filiżance kawy w kularach.

Drugą część sesji otworzył ciesząc się dużym zainteresowaniem referat dr. hab. Leszka Wojciechowskiego, prof. KUL nt. „Obraz dziejów Polski w «Kronice» mistrza Wincentego”. Autor referatu podkreślił, że w obrazie dziejów Polski Wincentego istotną rolę – organizującą, porządkującą wydarzenia pełni podział na okresy, perio-

dyzacja. Wyływa ona z ujęcia przeszłości przez Wincentego. Dzieje Polski kronikarz dzieli na płaszczyźnie polityczno-ustrojowej na: początek (*origo*), postęp (*progressus*), spełnianie się (*consummatio*). Początek i postęp to „wczorajszość”, jeszcze „niemowlęstwo”, czyli „zaczątek” dziejów. Spełnianie się to „dzisiejszość”, czasy które czytelnik może objąć pamięcią. *Origo* – początek dziejów Polski to okres, w którym zostają określone podstawowe elementy tożsamości „Rzeczypospolitej”, podstawowe elementy jej ustroju: obszar, król, gród główny, prawo, nazwa. Temu okresowi dziejów Polski Wincenty przypisał związek z dziejami antycznymi. Stąd też kronikarz wyprowadził postać Aleksandra Wielkiego i Juliusza Cezara, łącząc je z dziejami Polski. *Progressus* – to rządy dynastii Piastów aż do panowania Bolesława Kędzierzawego. Z kolei *consummatio* – to czasy Kazimierza Sprawiedliwego, losy jego syna Leszka Białego i rządy Władysława Laskonogiego w Krakowie (1202 r.). Następnie Wojciechowski wskazał, że periodyzacja wiąże się z podstawowym dla Wincentego wymiarem moralnym – *virtus*. *Origo* – pomyślność Rzeczypospolitej oparta na realizacji *virtus* poprzez walkę orężną. Stopniowy upadek *virtus*, jej skażenie, pojawia się podstęp (zbrodnia bratobójstwa). *Progressus*: odnowienie cnoty *virtus* w dynastii Piastów. *Virtus* przyjmuje odcień *caritas* (uczta u Piasta). *Consummatio* jest to rozkwit *virtus* za Kazimierza Sprawiedliwego. Na koniec wywodu prelegent stwierdził: „Wincenty podkreśla, że stan chrześcijaństwa nie jest dany na stałe – wymaga ciąglego utrzymywania «pielęgnacji», aby nie został skażony powrotem do stanu poprzedniego”.

Kolejny referat, zatytułowany: „Dyplomy Wincentego Kadłubka w aspekcie prawno-geodezyjnym”, wygłosił mgr inż. Mirosław Roszczypała (geodeta powiatowy w Opatowie, kustosz Muzeum Geodezji i Kartografii w Opatowie). Przedmiotem analizy był dokument z 1189 r., wydany w Opatowie, w którym: „Kazimierz książę polski zwraca kapitule krakowskiej opole chropkie, które był otrzymał celem melioracji, i oświadcza, że darował św. Wacławowi karczmę na brzegu i koryto z prostej pobożności, nie zaś tytułem wynagrodzenia”, oraz drugi dokument z 1206 r., być może też wydany w Opatowie, w którym: „Leszek książę Polaków zatwierdza klasztorowi sulejowskiemu nadanie przez mistrza Wincentego prepozyta sandomierskiego włości Czernikowa i Gojcowa i rozciąga na nie immunitet”. W dyplomie z 1189 r. po raz pierwszy w źródłach wystąpił jako świadek magister Wincenty i pojawiła się pierwszy raz nazwa miejscowości Opatów, natomiast w dyplomie z 1206 r. jako świadkowie występują członkowie Kapituły Kolegiackiej w Opatowie. Mirosław Roszczypała zwrócił uwagę na obydwie dokumenty m.in. w aspekcie badań prawa własności w średniowiecznej Polsce. Podsumowując, zaakcentował: „dokumenty te są niczym innym, jak pierwowzorami ksiąg wieczystych, pierwowzorem systemu rejestracji nieruchomości. Biskup Wincenty Kadłubek, jako osoba zaufania publicznego był jednym z gwarantów nadania tych praw”.

„Zwierzyniec mistrza Wincentego” był przedmiotem wystąpienia dr. hab. Tomasza Panfila, prof. KUL. Jego głównym wątkiem było pokazanie kilku zwierząt, które mistrz Wincenty łączył z obrazem władzy. Prelegent w niezwykle erudycyjnym i porównawczym wywodzie dokonał w *Kronice polskiej* przeglądu zwierząt, które służą Wincentemu za symbol władzy i lepiej pokazują niuanse władzy. Możemy tu wymienić polskie orły: „Gdy dość już długo trwała wrzawa walki, wówczas ludzie Kazi-

mierzowi jeden po drugim pospieszają [i] oplakują gwiazdę swojej chwały jakby już zgasała. Ujrawszy jednak znak zwycięskiego orła radośnie przedzierają się poprzez zwaly trupów i tym usilniej prą do zwycięstwa, z im większą chlubą patrzą na tryumf swego księcia, tak wielki, że z tylu tysięcy nieprzyjaciół tylko ich księżę wymknął się ze zwinnością pegaza” [Ks. IV, 14, s. 215]; idąc dalej, Wincenty pisze o Krzywoustym: „Sława Bolesława stała się wszędzie tak głośna, że [zgoła] wszyscy nieprzyjaciele zdumiewali się nad jego bitnością i różni [ludzie] nazywali go wychowankiem Marsa, tygrysovym synem, lwem srogim, smokiem ziejącym ogniem, piorunowym grotem lub jakieś inne groźne nadawali mu miana” [Ks. II, 26, s. 94]; o synach Władysława II – Bolesławie, Mieszku i Konradzie: „W jakimkolwiek duchu toczyły się [te walki], nie sądź, że synowie Władysława wdawali się w pospolite układy, oni, którzy nie tylko tyle razy zniweczyli usiłowania tylu książąt, lecz nawet z małą, lecz doborową garstką rycerzy często odnosili zwycięstwa nad tyloma tysiącami świetnie wyćwiczonych wojaków. Tak to niekiedy lwie szczenięta obezwładniają zaciekłość tygrysów” [Ks. III, 30, s. 168]; o Bolesławie Śmiałym: „Pod osłoną nocy zamiast do walki zwrócili się do ucieczki. Dzik ścigając ich poza granice Moraw piorunowym dosięga ich kłęb: nie oszczędza ani wieku, ani rodu, ani stanu, wszystkich bądź na pastwę śmierci wydając bądź w niewolę biorąc” [Ks. II, 18, s. 72]; i o Kazimierzu Sprawiedliwym w walce: „Nie przeraża go napór ludzi jakby tłocznię ugniatających, lecz przebiega błyskając zębem zupełnie jak pochrząkujący warchlak, którego zaciekłość psów lub własna podżega” [Ks. IV, 14, s. 214].

Ostatni referat dr. Zbigniewa Piłata (KUL JP II) został poświęcony „Świętemu Stanisławowi w życiu i twórczości Wincentego Kadłubka”. Spośród licznych wątków, które były przedmiotem wywodu, na szczególną uwagę zasługuje hipoteza dotycząca sporu między biskupem Stanisławem a Bolesławem Śmiałym. Prelegent suponował przyczyny konfliktu w braku zgody biskupa krakowskiego na nowy podział administracji kościelnej w Polsce. Piłat wymienia trzy etapy rozwoju kultu św. Stanisława w Polsce, są to: 1) lata 1177-1184; 2) pontyfikat biskupa Wincentego (1208-1218) i Iwona Odrowąża (1218-1229); oraz etap 3) lata 1253-1254 (kanonizacja). Badacz ten upatruje istotną zależność między wymienionymi etapami propagowania kultu Stanisława a pojawianiem się kwestii biskupstwa w Opatowie. I tu z kolei prelegent przypisuje obecność w Opatowie: 1) w latach 1181-1189 biskupa Cypriana, 2) w latach 1228-1232 biskupa Gerarda i 3) w latach 1254-1257 biskupa Bartłomieja z Praги. Stwierdza, iż zawsze, kiedy środowisko duchowieństwa krakowskiego zaczyna podejmować czynności związane z kanonizacją Stanisława, środowisko dworskie podejmuje próby założenia biskupstwa w Opatowie. Dr Piłat zaznaczył, iż szkic przedstawionych zagadnień należy poddać dalszym wnikliwym badaniom.

Po zakończeniu wystąpień odbyła się obszerna debata z udziałem referentów i gości, potwierdzająca żywe zainteresowanie śladami tajemnic Wincentego Kadłubka. Rozwinięto wątki wszystkich wystąpień i wyrażono nadzieję na kolejne spotkania naukowe poświęcone tej problematyce.

Podsumowania i ewaluacji sesji dokonał starosta opatowski Kazimierz Kotowski. Zamknięcia konferencji dokonał ks. prałat Czesław Murawski, dziekan Kapituły Katedralnej w Sandomierzu.

*

Kilka miesięcy wcześniej, w dniu 3 listopada 2008 r. w wielkiej auli Polskiej Akademii Umiejętności w Krakowie odbyła się sesja naukowa: „Błogosławiony Wincenty Kadłubek. W 800-lecie sakry biskupiej”, zorganizowana przez Polską Akademię Umiejętności, Archiwum Krakowskiej Kapituły Katedralnej i Opactwo Ojców Cystersów w Mogile.

Oto nazwiska uczestników i tematy ich wystąpień: Jerzy W y r o z u m s k i, „Znaczenie mistrza Wincentego dla kultury polskiej”; Marek K o w a l s k i, „Biskup Wincenty Kadłubek wobec krakowskiej kapituły katedralnej”; Beata K w i a t k o w s k a - K o p k a, „Opactwo jędrzejowskie w czasach Wincentego Kadłubka w świetle badań archeologiczno-architektonicznych”; Marian Z w i e r c a n, „Renesans «Kroniki» mistrza Wincentego w XV wieku”; Edward S k i b i Ń s k i, „Idem-pitas est mater societatis. Kilka uwag o konstrukcji «Kroniki polskiej» mistrza Wincentego”; Maciej M i k u ł a, „Annales Regni Poloniae deperditi w «Kronice» mistrza Wincentego”; Wojciech D r e l i c h a r z, „Pamięć i tradycja o mistrzu Wincentym w dziejopisarstwie polskim XIII-XV wieku”; Roman Z a w a d z k i, „Bł. Wincenty Kadłubek w hagiografii staropolskiej”; Kazimierz P a n u ś, „Bł. Wincenty Kadłubek w kaznodziejstwie staropolskim”; Jacek U r b a n, „Rozwój kultu bł. Wincentego Kadłubka na Wawelu”; Marek W a l c z a k, Krzysztof C z y ż e w s k i, „Ikonoografia bł. Wincentego Kadłubka”; o. Bernard Kurbiel, w imieniu Wojciecha Z w i e r z c h o w s k i e g o, „Działalność ośrodka postulacyjnego przy klasztorze OO. Cystersów w Jędrzejowie w sprawie kanonizacji bł. Wincentego Kadłubka w latach 50-90 XX wieku”; Artur Lis w imieniu Henryka M i s z t a l a, „Możliwości kanonizacji bł. Wincentego Kadłubka w świetle obowiązującej procedury”; Grzegorz R y ś, „Starania arcybiskupa krakowskiego Karola Wojtyły o kanonizację bł. Wincentego Kadłubka”; Andrzej D z i ę g a, „Sandomierska nadzieja na kanonizację mistrza Wincentego”.

Duża liczba zgłoszonych referatów oraz ożywiona wymiana poglądów dowiodły, iż spotkanie było potrzebne. W czasie uczonego dyskursu poruszono rozmaite kwestie, wskazując jednocześnie na konieczność prowadzenia dalszej ich eksploracji naukowej. Uczestnicy sesji zgodzili się, iż *Kronika polska* mistrza Wincentego to europejskiej miary pomnik tzw. renesansu XII wieku. Jest to dzieło, które stoi u progu kształtowania się świadomej i rozumnej polskiej myśli historycznej i recepcji twórczej, która służyła aktualnym potrzebom kraju i jego ambicji samookreślenia się we wspólnocie państw i ludów cywilizacji zachodniej.

Należy mieć nadzieję, że materiały z konferencji zostaną wkrótce wydane drukiem w formie publikacji książkowej.